

ubilligt mod de gamle Mænd, som kunde komme til at blive fiddende paa 600 Rd. Løn, og det vilde være en altfor stor Begunstigelse mod ganske unge Mænd, der maaskee kunde opnaae at faae de 6,000 Rd., det vilde bevirke en saadan Misforholdelse, og det med Rette, at det aldrig kunde gjenneføres. Og hvad den nye paatænkte Lønningslov angaaer, da har allerede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds gjort opmærksom paa den Mobsigelse, som ogsaa jeg tidligere har paapeget, der ligger i at lønne Præsterne som Statsembedsmænd og paa den anden Side at lade dem vælge som rene Menighedsembedsmænd. Der-til kommer fremdeles, at i det nye Lønningsforslag er der jo endnu, idetmindste efter Nøgles Ønsker, beholdt et Classesystem; men jo mere der er af Classesystem i en Lønningslov, desto vanskeligere er det at gjenneføre en Lov om Menighedernes Valgret med Hensyn til deres Præster, saa at det ogsaa i saa Henseende har undret mig, at den ærede Ordfører netop har været blandt dem, som have holdt paa Classesystemet, i Mobsætning til os Andre, som have ønsket, at der maatte være saa stor Lighed som muligt i Begyndelses-Lønningerne, ogsaa af Hensyn til, at man maatte kunne give Menighederne større Indflydelse paa Valget af deres Præster. Ganske særligt maa det undre mig, at det ærede Medlem kunde glemme Hensynet til Lønningsloven, da han netop i 11te Samling meget stærkt gjorde dette Hensyn gjældende. Da var et Forslag om Menighedernes Deeltagighed i Valget af deres Præster, som i 10de Samling blev indbragt af et Medlem af Thinget, atter blevet indbragt af det samme Medlem, og da havde vi netop faaet et Ministerium, det Rottwitske, af hvilket man kunde vente en gunstig Stemning imod saadanne Forslag; men da optraadte den ærede Ordfører meget bestemt imod det, uagtet det langfra gik saa vidt som det foreliggende — det havde megen Lighed med det, som vi indbragte i forrige Samling —, og han erklærede, at der ikke kunde være Tale om et saadant Forslag, saalænge ikke Lønningsforholdene vare omordnede. Jeg maa maaskee tillade mig at oplæse en Ytring af det ærede Medlem, som findes i Folkethingstidenden for 11te Samling Sp. 4667: „Selv om denne Reform

med Hensyn til Præsternes Lønningsmaade skulde staae hen i nok saa lang Tid, troer jeg ikke det kunde være helbigt, før dette Forhold er ordnet, at gaae ind paa at give Menighederne Andeel i Kaldsretten.“ I Hensyn til disse Udtalelser stillede han Forslag til en Dagsorden, som jeg maaskee ogsaa maa tillade mig at oplæse, da den ikke er meget lang. Den løb saaledes: „Da Thinget, uagtet det anerkjender og billiger Grundtanken i det foreliggende Lovforslag, ikke finder det hensigtsmæssigt at bringe denne Tanke til Udførelse gennem Lovgivningen, før der er foregaaet en Hovedforandring i Præstens udbortes Stilling og Forhold til Sognemenigheden, navnlig derved, at Præsten sættes paa fast Løn; og da Thinget nærer den sikre Forventning, at dette vil skee i en nær Fremtid, beslutter det at gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Denne Dagsorden foreslog ogsaa det ærede Medlem, og den blev vedtagen af Folkethinget, og jeg maa tilstaae, at dermed troede jeg, at denne Sag var standset, saaledes at den ikke kunde komme frem, førend Lønningsagen var afgjort. Naar derfor den samme ærede Ordfører udtalte, at det havde undret ham, at denne Sag ikke tidligere er kommen frem paa en mere indtrængende Maade, saa maa jeg sige, at det undrer mig, at han kan sige det; thi er der Nogen, som er Skyld i, at denne Sag ikke er kommen frem tidligere, er det vistnok ham. Det, der foregik i 11te Samling, har idetmindste for mig været en Hovedgrund til ikke mere at betræde denne Vej, som jeg kunde have særlig Opfordring til at gaae, da jeg havde den Ære at være Ordfører for det Udvalg, som blev nedsat over denne Sag i 10de Samling. Først forrige Foraar troede jeg atter i Forbindelse med flere ærede Medlemmer at kunne bringe denne Sag frem. Jeg skal her bemærke, at disse ikke, saaledes som den ærede Ordfører meente, vare de samme som de, der tilligemed mig indbragte Forslaget om Frimenigheder, idet jeg var den Æneste, som var Medlem af begge disse Samlinger af Forslagsstillere. Da jeg dengang gjorde det, var det ganske vist med Frygt for, at vi vilde finde en afgjort Modstander i den ærede Ordfører. Men Sagen var kommen saa-